

ΛΟΓΙΑ ΕΝΟΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ

Ο ΤΥΠΟΣ

Είπε λυπηρό να βλέπουμε κανείς τόση σωρεία εφημερίδων και να βλέπουμε πάλι κάποιον προορισμό ανεκτέλεστο. Ο προορισμός του τύπου για την Ελλάδα σήμερα, πρέπει να διαφέρει από τον προορισμό του Ευρωπαϊκού τύπου, και εδώ έπεσαν έξω, όσοι νόμισαν πως θα δουλέψουν την πατρίδα, αν ακολουθήσουν τον Ευρωπαϊκό τύπο. Ο τύπος για μας έπρεπε να είναι σχολειό. Αυτό πρέπει να καταλάβουν όσοι δεν καταλαβαίνουν πως ο τύπος μάς έβλαψε και μάς βλάπτει. — Δεν μπορώ να ξεράσω ακόμα τα του πολέμου. — Ποιό σύνταγμα ξεκίνησε για τα σύνορα και πόσο στρατό έχουμε, τ' μάθαινε ο έχτρος από τις εφημερίδες, καθώς μαθαίνουν οι Δυνάμεις και τι σκέπτεται ο Προϊσχυρισμός και ποιά πολιτική ακολουθεί ο Βασιλιάς. Και κείνοι που πήγαν να σκοτώσουν τότε τον Βασιλιά από τις εφημερίδες παρακινηθήκανε. Δηλαδή ο τύπος έπαιξε ένα ρόλο ενθουσιασμού προδότη και ήθικου ατύτου-γού βασιλοκτονίας σ' αυτήν την περίσταση.

Και μήπως μεθαύριο δε θα έχουμε τα ίδια; — Προχτές ακόμα για ποιόνε έβγαζαν εντάλματα συλλήψεως, τ' μαθαίνανε οι ένοχοι πρωί-πρωί από τις εφημερίδες.

Αντί να βοηθήσουν τη δικαιοσύνη, τη Κυβέρνηση και το στρατό, αντί να καθυστερήσουν τα πνεύματα, αντί να καταπολεμήσουν την αναρχία, το έναντιον εξερεθίζουν τα πνεύματα, ρίχνουν λάδι στη φωτιά, ανάβουν πυρκαϊά, και ύστερα επιτίθενται κατά των άλλων και τους κατηγορούν πως δεν κάνουν τη δουλειά τους. Αλλά σύ, κύριε τύπε, κάνεις τη δική σου; Βεβαιώσου πρώτα για αυτό και ύστερα θα έχεις το δικαίωμα να κατηγορήσεις τους άλλους. Γιατί αλλιώς μπορεί να σου 'π'η κανείς, πως όποιος κατηγορεί τον άλλον, το κάνει για να σκεπάσει τις πομπές του.

Γιατί όμως δεν εκτελεί ο τύπος τον προορισμό του, και παραπονιέται πως ζημιώνεται;

— Διότι λίγα φύλλα είναι αληθινά ανεξάρτητα, φιλελεύθερα και πατριωτικά. Τα περισσότερα δουλεύουν το κόμμα.... και την κυκλοφορίαν.

Γιατί δεν έσκέπθησαν οι κ.κ. Διευθυνταί ότι μπορεί οι περισσότεροι Έλληνες να είναι ανεξάρτητοι;

Γιατί κι ο τύπος εκρέματε το κοινό συμφέρον, το συμφέρον της πατρίδος, απ' το άτομικό;

Και ζητάει κι ο τύπος, όπως κι οι πολιτικοί μας, να κολακεύει αντί να πάρη το σφυρί και να χτυπή;

Γιατί να είναι όλοι ρεκλαμαδότες και να μη σκέπτονται το κακό που προξενούν, μόν' σκέπτονται πως να γράφουν, ότι: η δική μας ή η εφημερίδα πρωτοδημοσίευσε τούτο και κείνο, μόν' σκέπτονται να γράφουν μπροστά στο φύλλο: η δική μας ή φυλλάδα έχει αναμφισβητήτως και αδιαφιλονεικώς την πρώτη κυκλοφορία!! και να δημοσιεύσουν και επίσημα έγγραφα του κ. αρχιπράκτορος;

* *

Να λοιπόν τ' αποτελέσματα του προορισμού του τύπου! Οι σκοτωμοί του Βασιλιά και το κλείσιμο των ψηφοφόρων του Πειραιώς μέσα σε μια μάνδρα.

Μήν 'πείτε όμως πως φταίει ο φτωχόκοσμος. Φταίνει πρώτα-πρώτα οι πολιτικοί μας που έπωφελούνται της δυστυχίας και της ανάγκης των φτωχών. Και τους κακοσυνήθισαν και τους ταπεινώσαν σε τέτοιο σημείο. Ύστερα φταίει ο τύπος που σκοτώνεται για τις ψεύτικες τις περισσότερες φορές ειδήσεις, και δεν γράφει και δυό λόγια για την ανάπτυξη του λαού και για να βγάλη τη φτωχολογιά απ' τη ήθικη λάσπη, που την έριξαν οι πολιτικοί μας.

* *

Ποιά εφημερίδα έχτυπησε το έλεεινο και αξιοθρήνητο για μας συνήθιο ν' αγοράζονται οι ψήφοι; Ποιά έγραψε για να διδάξη σ' αυτούς που πουλιούνται, ότι το είκοσιπεντάχρονο και εκατοστήχρονο που πέρνουνε είναι φωτιά στα χέργια τους, γιατί όποιος δίνει, δίνει για να τ' πάρη με τόκο, και όποιος πολιτικός αγοράζει ψήφους. Θα 'π'η πως δεν είναι άξιος, γιατί μόνο; του όμολογεί πως δεν αξίζει και ζητάει με το χεῖμα να πάρη αξία; Και να τους 'π'η να μὴν πουλιούνται, όπως πουλιέται ή πόρνη;

Γιατί ή ελευθερία των και ή φιλοπατρία των δεν αγοράζεται. — Η πατρίδα τους έδωσε το μεγαλύτερο δικαίωμα που υπάρχει να διαλέγουν και διορίζουν μόνοι τους τον άρχοντά τους.

Λοιπόν ή μη κληροδοτήσουν, για ένα είκοσιπεντάχρονο τη σκλαβιά στα παιδιά τους.

Τ' έγραψε καμιά εφημερίδα αυτά; Είπε καινά; διαφέρει το πράμα όταν τ' διαβάζουμε; είναι το ίδιο όπως να είναι κανείς κολασμένος και δεν το

πολυσκέφτεται, μά σαν του 'π'η ο άλλος τα άμαρτήματά του, τότε το καλοξετάζει.

Και έτσι εξαερεθίζονται οι τίμιοι και ανεξάρτητοι, λουφάζουν οι πουλημένοι και το κακό περιορίζεται, και σιγά-σιγά ξεκόφτεται.

ΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΚΟΤΩΜΟΙ

Έκτος των ειδήσεων, των κυρίων λεγόμενων άρθρων, που πάντοτε θα είναι ή λιθάνι για τον άρχηγό του κόμματος που υποστηρίζει ή βρυσίδα δυνατό για τον άρχηγόν του αντίθετου κόμματος, ούτε μια γραμμή δεν έχουν οι εφημερίδες μας για την ανάπτυξη και όρθή όδηγία του λαού.

Πως λοιπόν να συγκρατηθώ ή λησ; πως να μη παρασυρθώ από τους κρεμασμένους απ' το κόμμα; Ποιά εφημερίδα έγραψε να εξορκίζη τους ανεξαρτήτους να μη πηγαίνουν στις διαδηλώσεις;

Όλες όμως είχαν γιομάτες τις στῆλες των από τις λεπομέριες των διαδηλώσεων.

Και ποιά το έπ'ηρε δουλειά να ενισχύη την αστυνομία για να απαγορέψη τις διαδηλώσεις;

Ποιά αφίερωσε τις στῆλες της για την ανάπτυξη της ιδέας, ότι οι διαδηλώσεις δεν σημαίνουν τίποτα για έναν ανεξάρτητο;

Καμιά!

— Γιατί καμιά δεν είναι αληθινά ανεξάρτητη. Αλλά έχουν συμφέρον όλοι, να ερεθίζουν τον κόσμο με τις ψευτιές και με τα κόλπα και τ' παίζουν μαζή με τους πολιτευμένους σατανικό παιχνίδι.

Αυτά ξέρουν να γράφουν οι εφημερίδες.

Για να υποστηρίξουν όμως την άρχή και εξασφαλίσουν σένα, ή ελευθερία και ανεξάρτητη πολιτα, δεν ξέρουν.

Δεν ξέρουν να γράφουν τί χρωστάς όταν πηγαίνεις με τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου στο δρόμο να βρεθής μέσα στη φωτιά;

Η νομίζεις πως άμα αδικασκοτωθής θα περιμένης δικαιοσύνη και τ'άρεστα;

Η άρχή σε τέτοιες περιστάσεις ούτε προβλέπει ούτε προλαμβάνει.

Γιατί αν πράγματι θέλη να προλαμβάνη όταν είδε τους κουτσαβάκηδες μαζεμένους σ' ένα οικόδοτο μέρος δεν θα έπήγαινε να ζητάη μεσιτιές απ' άλλους, μόνο θα τους έπικνε όπλοφορούντας και θα τους φυλάκωνε.

Έρχεται όμως σε σένα τον ήσυχο πολίτη ύστερα να εφαρμόση τον περί όπλοφορίας νόμο.

Αυτός ο νόμος δεν σκεφτήκανε, ότι δεν προ-

ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΛΑΤΩΝΑ

Ο ΚΡΙΤΩΝΑΣ

Μεταφρασμένος από τον Γ. Γ. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΣΑΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Καταδικασμένος ο Σωκράτης από τους Αθηναίους να πιη το κώνειο, δε θανατώθηκε παρ'ό μόνο ύστερ' από τριάντα μέρες, για την εξής αίτια: Μια μέρα πριν από τη δίκη έτυχε νάνε στεφανωμένος για ταξείδι: το πανηγυρικό καράβι πουστέλναν κάθε χρόνο οι Αθηναίοι στην Αῆλο, όπως είχαν ταμμένο στον Απώλλωνα, από τον καιρό άκομης του Θητιά. Και έπειδή ο νόμος το έμπο- διζε, να θανατώνονται οι κατάδικοι στον καιρό έλειπ-

το καράβι: τούτο, γι' αυτό έπρεπε και για το Σωκράτη να περιμένουν το κυριό του καραβιού από τη Αῆλο, και τον είχαν τόσες μέρες φυλακή. Γιατί άργούσε πολλές φορές να γυρίση σάν γύχαινε να το έμποδίσουν οι άνεμοι.

Στο διάστημα αυτό που καθύονταν φυλακή ο Σωκράτης, δεν έπαθαν οι φίλοι του να τον παρακινούν να τον στρίψη κρυφά. Μά με κανέναν τρόπο δεν μπόρεσαν να τον καταφέρουν, γιατί τούτο ήταν ενάντιο στα φρονήματα του Σωκράτη και στο φέρεμα πουδεδίξε σ' όλη του τη ζωή και στη διδασκαλία που έδιδασκε.

Από τους καλλίτερους φίλους του Σωκράτη ήταν κι' ο Κρίτωνας, ο πειθ παλίδς και πειθ αγαπημένος, στην ήλικία του άπάνου κάτου (ο Σωκράτης σάν πέθανε ήταν 70 χρονών) και πλούσιος. Αύτουνοῦ του Κρίτωνα την ύστερνή πειθ προσπάθεια για να κίνη το Σωκράτη να σύγη, μάς περιγράφει ο Πλάτωνας σ' αυτό του το διάλογο που υποτίθεται πως γίνεται τα ξεμερώματα της 20 'Ιουνίου του 399 π. Χ., μέσα στη φυλακή.

Δίνει δώρο ο Κρίτωνας στο δεσμοφύλακα και μπαίνει στη φυλακή, νύχτ' ακόμα ένθ' ο Σωκράτης κοιμούτανε μ' όλη του την άταραξία. Τον αφίνει να ξυπνήση μονάχης του και νάρχηση την όμιλία. Στενοχωρημένος ο Κρίτωνας, άτάραχος ο Σωκράτης. Άκούει δίχως να τρομάξη, πως το καράβι έφταξε στο Σούνιο και πως βιάζει ο καιρός, μάλιστα δηγεται ένα όνειρο, πουχε δει τη νύ-

χτα, στην Κρίτωνα. Έκείνος στην άρχή του το ζήτησε σ' άρχή για τους φίλους του, να κυττάξη να χτυπήση, και βλέποντας πως δεν κίνει τίποτα, του αναφέρει και για τα παιδιά του, πως είν' άδικο και άπρεπο αυτό που θα κίνη, νάν τάρχηση πεθαίνοντας στους πέντε δρόμους. Μά ο φιλόσοφος δεν τάκούει όλ' αυτά: «Μόνο στο σωστό και στο δίκαιο μπορώ να πεισθώ» λέγει: στην Κρίτωνα, κι' άρχίζει να εξετάξη ποιά είναι το σωστό και δίκαιο. Έτσι πλέχεται από 'δω και πέρα το κυριότερο μέρος του διαλόγου, γεμάτο από χρυσές γνώμες. Το πειθ χτυπητό κομμάτι είν' εκεί που προσωποποιούνται οι νόμοι (Κερ. 11 κ' εξής), όπου και μια θαυμάσια όμιλία για τα χρέη του κάθε πολίτη στην πατρίδα και στους νόμους. Ένα ένα στα με τ'άξη του παρασταίνει ο Σωκράτης, αναγκάζεται να τ'α παραδεχτή ο Κρίτωνας, ως που τελευταία πειθ όμολογεί πως το δίκιο τ'έχει ο Σωκράτης και πως πρέπει να γινη όπως προτάζει ο Θεός. Έδώ και τελειώνει ο διάλογος.

Πρόσωπα του διαλόγου: Σωκράτης και Κρίτωνας.

Ι. Σ. Τέτοια, όρα πως έδω, Κρίτωνας; Η δέν είναι πειθ πρώτ;

Κ. Και πολύ μάλιστα.

Σ. Ποιά όρ' άκριβώς;

Κ. Νύχτα, κοντά να χαράξη.

στατεύει τους φιλησυχούς και υποτακτικούς στους νόμους, πολίτας, αλλά τους ταραξίαις και κακοποιούς. Ο φιλήσυχος δεν φέρει όπλα. Ο άλλος που δεν έχει για τίποτα την φυλακή, είτε υπάρχει νόμος είτε δεν υπάρχει, αυτός το πιστόλι και την κίμα θα την έχει στη μέση του.

Τι συμβαίνει λοιπόν έτσι;

Το έζη: ότι οι ειρηνικοί και φιλήσυχοι αφίονται έρμαιο στα κακοποιά στοιχεία, διότι δεν έχουν τα μέσα ούτε για να υπερασπίσουν τη ζωή τους.

Όποτε η Αρχή είναι ακόμα σε θέση να τους υπερασπίσει.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

Έχουμε πολιτικούς άνδρες, έμεεις, και σκοτώνουν και σκοτώνονται για να καταλάβουν την Αρχή. Τρέχουν δεξιά και αριστερά ψηφοθηρώντας, άπα- τώντας και απατώμενοι.

Ο αληθινός μεγάλος άντρας δεν βρίναι κάλπη, άλλ' άλλοι τον προτείνουν, δεν τρέχει να κολακεύη, μόν' κέφτεται εάν θα ρανή αξιος της άποστολής του γνωρίζοντας ότι το να διοική κανείς είναι το δυσκολώτερο πράμα. Θα πη κανείς, ότι έτσι αφήνουμε το στάδιο ελεύθερο για τους επιτηδείς και ανικάνους. Αλλά στον κατήφορο που πήραμε δεν μπορεί τίποτα να μεί σταματήσει.

Το καλλίτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να ρτάσουμε στο βάθος μια ώρα αρχύτερα. Να ξεκαθαριστούμε και να αρχίσουμε να αναβαίνουμε πια σιγά-σιγά και σίγουρα.

Γιαυτό ήταν κακό για την Ελλάδα που δεν βγήκαν οι Σαμφάκος ένας κι ο Ράλλης ο μπο- γιαντζής δύο, σύμβουλοι.

Έχω όμως μια ιδέα—Να τους βγάλουμε και τους δύο βουλευτάδες.

Έτσι τουλάχιστον θα δώσουμε το καλλίτερο μάθημα στους πολιτικούς μας.

Και μπορεί αυτό να βγῆ σε καλό για μας.

Γιατί αυτοί τουλάχιστο δε θα μᾶς κοροϊδεύουν, θα τους κοροϊδεύουμε, Να μια ωφέλεια άμέσως-ά- μέσως.

Δεν θα έχουμε έτσι ούτε πολιτικά προγράμ- ματα, ούτε υπερμπλοκόνους λόγους για τον κίν- δυνό των θεσμών, ούτε κορδόνια, ούτε δολοφόνους και ύστερα ύπουργιλίκια. Κι' αυτό όλα γίνονται γιατί δεν υπάρχει διάκρισις ψήρου.

Σ. Απορώ πως έγιν' η γνώμη του δεσμοφύ- λακα να σκόνηξη.

Κ. Έχουμε σχετιστή, Σωκράτη, πια, με το να πολυσυγγάζω εδώ, κ' έξω από τούχει φέξει και κάτι από μένα.

Σ. Και είναι λίγη ώρα, που ήρθες, η πολλή;

Κ. Είναι κάμποση ώρα.

Σ. Τότε γιατί δε με σήκωσες εσύ, παρά κά- θεσαι και δε μιλάς;

Κ. Κέγω, μά το Δία, Σωκράτη, δεν τόθελα να κάθωμ' έτσι άγρυπνος και λυπημένος. Μά κ' έ- σένα, πολύ ώρα τώρα, σε θαυμάζω βλέποντας πόσο γλυκά κοιμάσαι κ' επίτηδες δε σε σήκωνα, για να περνᾷς όσο το δυνατό πιο εύχρηστα. Και τί να σου πῶ; Πολλές φορές και προητέρα, σ' όλη σου τη ζωή, σε καλοτύχισα για την καρδιά που έχεις, μα πολύ πειότερο τώρα, σ' αυτή σου τη σφοδρά, που τόσο εύκολα και τόσο ήμερξ την υποφέρεις.

Σ. Γιατί κι' αταίριαστο θάταν, Κρίτων, να- γαναχτώ σε τέτοια ηλικία, αν είν' ανάγκη τώρα πια να πεθάνω.

Κ. Κι' άλλοι, Σωκράτη, πούχουν τα δικά σου χρόνια πέφτουν σε τέτοιες σφοδρές, όμως η ηλικία καθόλου δεν τους βοηθάει, να μην άγαναχτούν για τη δυστυχία όπου βρίσκονται.

Πολλοί πάνε μεθυσμένοι και άλλοι πούλη- μένοι.

Πῶς λοιπόν να έχουμε πολιτικούς αληθινά, και όχι κατά φίλον όνομα, άνδρες;

Μπορούν με αυτές τὰς συνθήκας να έργασθουν οι κάλοι και οι έλεκτοί;

Χάνονται μέσα στον λαβύρινθο και στον ω- κειανό της συναλλαγῆς και της αντιδράσεως.

Ο λαός σπταίει για αυτό, και τούτου πάλι αίτία είναι η άμάθεια.

Έτσι συνειθίσανε το λαό και αυτός τους πλη- ρώνει με το ίδιο νόμισμα.

Πῶς θα διορθωθῶμε, είναι ζήτημα που δεν μπορεί να λυθῆ έτσι εύκολα. Το βέβαιον είναι πῶς με τὰς συνθήκας που πολιτευόμαστε είναι φυσικά αδύνατο να έχουμε πολιτικούς άνδρες. Ας το σκεφθῶμε πολὺ-πολυ σοβαρά και ας μὴ πέρνουμε έτσι εύκολα γι' άπειτα τα σπουδαιότερα ζητήματα.

Ας μὴ επιτρέπουμε τέτοιες βρισιές, να θέλουν ένας Σαμφάκος και ένας Ράλλης ψήφους.

Και έμεεις να το πέρνουμε στάσσεια.

ΠΑΣΧ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Στο Λύον της Αμερικῆς δοκιμάστηκε τε πόσην ώρα το γληγορώτερο μπορούσε να κατασκευαστούν ένα ζευγάρι παπούτσια. Δούλεψαν 51 έργατες, 42 μηχανές και κολ- λήθηκαν 100 διαφορετικά κομμάτια. Τα παπούτσια γίνανε σε 13 λεπτά.

Αν κάθε μέρα κινῆ από τη Λόντρα ένα βαπόρι για την Αμερική κ' ένα κάθε μέρα από την Αμερική για την Λόντρα, και το ταξίδι γίνεται σε 10 μέρες, πόσα βαπόρια θ' άπαντήσαι στο δρόμο του το βαπόρι της Λόν- τρας;

Παιδί. Κύριε άσκαλε, τί θα πη θάμσ;

Δάσκαλος (βήχοντας). Θάμα... θάμα θα πεί... (του δίνει μια σφαλίτσα καλή). Ένοιωσες, παιδί μου, άπτη τη σφαλίτσα;

Παιδί (κλαίγοντας). Ναι... γιατί με δέρνεις...

Δάσκαλος. Νά, παιδί μου, για να σου ξεγησῶ, γιατί ε δεν τον ένοιωθες τον μπάτσο άπτό θα εΐτανε θάμα.

Παραστάτης (γέρος). Πόσο έχουν τα λεμόνια;

Μανάθης. Τρία μια δεκάρα.

Σ. Είν' όπως τά λες αυτά. Μά για ποιό λόγο ήρθες τόσο πρωί;

Κ. Είδησα φέρνοντας, Σωκράτη, θλιβερή, όχι για σένα, καθώς μου φαίνεται, μα για μένα κι' ό- λους τους φίλους σου, θλιβερή και βαρειά, που εγώ, πολύ δύσκολα, θαρῶ, θα μπορέσω να την υποφέρω.

Σ. Και ποιά είν' αυτή; είναι πῶς; έφταξε το καράβι από τη Δῆλο, που άμα φτάξῃ, είμαι για θάνατο;

Κ. Δεν έφταξ' ακόμη, είν' η αλήθεια, κρι- νοντας όμως άπ' όσα λένε μερικοί πούρθαν άπ' το Σούνιο και τάφισαν εκεί, πάω να πιστέψω πῶς θάρθῃ σήμερα. Φανερό είναι τούτο άπ' αυτές τις εἰδήσεις και να που αύριο θα είν' ανάγκη, Σω- κράτη, ναρίσης τη ζωή.

Π. Σ. Μά, η ώρα η καλή, Κρίτων. Αν έτσι άρσει στους Θεούς, έτσι ες γίνη. Όμως, μ' όλ' αυτά έχω την ιδέα πῶς δε θάρθῃ σήμερα.

Κ. Από που το συμπεραίνεις;

Σ. Θα σου πῶ. Ξέρεις, πῶς πρέπει να πεθάνω την κατόπι μέρα από κείνη που θάρθῃ το καράβι.

Κ. Ναι, καθώς λέν' εκείνοι π' ανακατεύονται σ' αυτά.

Σ. Στοχάζομαι λοιπόν πῶς αυτό δε θάρθῃ τη έρα πούνε μπρός μας, παρά την Άλλη. Το συμπε-

Παραστάτης. Πῶς άκρίβηναν! Στο καιρό μου μᾶς τὰ πετούσαν; χάρισμα στο κεφάλι.

Στο Μέγα Σπήλαιο (ιστορικό)

Ταξιδιώτης (που είχε φτάσει νύχτα). Και δε μου λές, γέροντα, από που πέφτει εδώ η άνατολή;

Καλόγερος. Η άνατολή εδώ πέφτει από και κάτω... βορρηνά...

Σε ξενοδοχείο, (ιστορικό)

Άγγλος (παίρνοντας όλες τις φρούλες του τραπέ- ζιού). Άφραίο όπωρικὸ οί φράουλες! Μ' άρέσουν πολύ.

Γάλλος. Σωστό, αλλά μᾶς άρέσουν κι' έμᾶς.

Άγγλος. Όχι, ότο έμένα.

Μιμή. Δε μου λές τί άνθρωπος είναι ο Νινής;

Ειζής. Άνθρωπος πολὺ ταχτικός.

Μιμή. Τι μου λές πῶς είναι ταχτικός; Άνθρωπος;

Έχτες εγώ τον είδα μεθυσμένο.

Ειζής. Μάλιστα, μεθᾶ ταχτικά κάθε μέρα.

Λέν πῶς ο Κόντε Βοζγκας είναι άνθρωπος πολὺ άφαι- ρημένος. Ότα γεννήθηκε το πρώτο του παιδί, το πήγε νάν του το δείξει η μαμή και τότε βρήκε βυθισμένο σε διάβασμα. Σάν κατόρθωσε νάν τον ξυπνήσει, έριξε ο Βοζγκας το βιβλίο κατου και πήρε το παιδί του στα χέ- ρια. Έκείνη την ώρα όμως παρουσιάστηκε ένας του φί- λος που δεν είχε δεί καιρό, και θαρῶντας πῶς κρατούσε το βιβλίο, τινάξε κάτω το μωρό κι' έτρεξε να καλοσω- ρίσει το φίλο του. Δηγοῦνται και για το Ακρονταίνο πῶς είχε προμερα άφαιρημάδα, και μια φορά γυρίζοντας από λείψανο φίλου του πήγε στο σπίτι του πεθάνοντος και ρώτησε πῶς πηγαίνει ο άρρωστος.

Πατέρης (στο παιδί του που έχει πονοόοντο). Μήν κλαίς, παιδί μου, μήν κλαίς. Θα περάσει, κι' εγώ θί σου πάρω ένα όραίο όπιο.

Παιδί (κλαίοντας). Τότε να μου πάρης όόντια... τίν της μητέρας... που νάν τα βγάλω τάν μου πονούν.

Κώστας (συλλογιζόμενος). Δανείζεις και φταίς αΐμα να πάρης τόν πορᾶ σου πίσω.

Χρήστος. Κι' έχεις πολλά να λάβης;

Κώστας. Όχι, να δώσω!

Παραστάτης. Άκούω πῶς το δράμα σας το καινού- ριο έχει κ' ένα γίγα μέσα. Ήρθα να σᾶς ζητήσω αυτό το πρόσωπο. Νομίζω θα πετύχω, είμαι κατάλληλος.

Θεατρώνης. Κατάλληλος! Μά εσύ δεν έχεις έναμίσου μέτρο ανάρστημα, και γίγας θαρρείς πῶς είσαι;

Παραστάτης. Μάλιστα, είμαι ο μικρότερος γίγας του κόσμου.

Παρθεφώνη. Έγω θέλω τόν άντρα μου παλιόρα. Ο άντρας που θα με πάρει θα έχει όύρος, τολμη...

ραίνω από να όνειρο, πούδα λίγο προητέρα, αυτή τη νύχτα και φαίνεται πῶς άπάνου στην ώρα δε με ξύπνησες.

Κ. Κι δε μου λές, τί ήταν τόνειρο;

Σ. Είδα πῶς μια γυναίκα όμορφη και καθώς πρέπει, σάσπρα ντυμένη, άφου ήρθε κοντά μου πῶς με φώναξε και μουπε Σωκράτη.

την τούτη μέρα θα φτάξῃς τη Φθία με τα παλιά χωράφια.

Κ. Παράξενο τόνειρό σου, Σωκράτη.

Σ. Ξάστερο όμως, σάν που δείχνει σε μένα, Κρίτων.

ΠΙ. Κ. Πολύ, καθώς φαίνεται. Μόν' ω εύλογη- μένε Σωκράτη, άκου με και τῶρ' ακόμη και κύτταξε να σωθῆς γιατί σ' έμένα, αν πεθάνης εσύ. δε θάνε ένα μόνο το κακό. Έξόν που θα στερηθῶ έναν τέ- τοιο φίλο, που σάν αυτόν εγώ ποτές μου δε θα έρω, θα στοχαστούν και πολλοί, που δε μᾶς ξέρουν καλά έμένα κ' έσένα, πῶς ενώ μπορούσα να σε γλυτώσω, αν ήθελα να ξοδέψω χρήματα, το άμέ- λησα. Και μά την αλήθεια, μπορεί να γένῃ πειό- τερη ντροπή, από το να φαίνεται κανείς πῶς έχει καλλίτερα τα χρήματα παρά τους φίλους; Γιατί δε θα το πιστέψῃ ο κόσμος, πῶς εσύ ο ίδιος δε θέλησες να φύγῃς από δῶ, ενώ έμεεις είμασταν πρόθυμοι.